

UMUTLAR SOLMASIN

**“Dünyayı Güzellik Kurtaracak
ve Bir İnsanı Sevmekle Başlayacak Her şey...”**

YAZAN: Umut SARIARSLAN

OYUN KARAKTERLERİ

Halim

Levent

Patron

Anne

Ağabey

Baba

Elif

Uğur

Koray

Tiyatro hocası

Dilek

Polis Memuru Ercan

Büyük Patron

Ambulans Görevlisi

Diğer Polis

Okulda ve kafede ara oyunculuk yapacak olan kalabalık

GİRİŞ

SAHNE 1

Uyuşturucu Çetesinin Yapmış Olduğu Toplantı: Çete evini andırır, basit eşyaların dağınık bir yapının bulunduğu bir dekor kurulabilir sahneye. Ortada masa, etrafında sandalyeler vb eşyalar... Halim, masa da oturmuş düşünceler içinde beklerken Levent, ayakta sahnenin bir ucundan diğer ucuna kadar sinirli bir şekilde volta atmaktadır. Perde açılır, müzik yavaş yavaş kesilir ve ışıklar aynı oranda yavaşça aydınlanır ve oyuncular söze girer)

HALİM: (Sinirlenmişçesine) Yeter artık başımı döndürdün

LEVENT: Söylemesi kolay, birazdan patron gelicek... Ne hesap vericez?.

HALİM: Olan oldu bikere... Patron değil ferishtahı gelse bu durumu değiştiremez artık tamam mı? Şimdi salak salak dolanmayı bırakta yanıma otur... Bir çözüm yolu düşünelim

(Levent tam oturacakken kapı çalar)

LEVENT: (Şaşkın) Polis olmasın sakın

HALİM: (ayağa kalkar) Saçmalama... Patron olmalı, gitte aç kapıyı (arkasından) Levent, sen yinede açmadan bir delikten bak

(Takım elbiseli sert görünümlü biri önden, Levent arkadan içeri girerler. Levent ürkektir. Patron sessizce masaya oturur diğerleri etrafında elpençe ayakta beklemektedir.)

PATRON: (aşağılarcasına) bir işi de adam gibi halledemiyeceksiniz dimi?

HALİM: (savunma yapmaya çalışarak) Patron aslında şey....

PATRON: (sözünü keserek) Kes bee... aptal herifler (ayağa kalkar) ne olacak şimdi haa... ne diyicez biz şimdi baş patrona...(taklit ederek) “efendim arkadaşlar çocuğu kıramamışlar fazla doz vermişler, oda hepsini yapmış, öleceğini tahmin edememişler... Haa bu arada polis de okuldaki çocukların ifadelerinden bizimkilerin eşkâlini belirlemiş” (birden kızarak) bunu mu diyicez?

HALİM: (sakinleştirmeye çalışarak) patron aslında o kadar da içinden çıkılmıyacak gibi değil (levent susturmaya çalışırcasına yanına yaklaşır)

PATRON: (dalga geçercesine) Öylemi... Daha ne kadar kötü olabilirdi Halim bey (halimin yakasını toplar ve savurur) dalga mı geçiyorsun lan sen benle...

HALİM : (korkmuştur, çekingen) Yanlış anladın patron, diyorum ki aslında bir çıkış yolu var

PATRON: (duraksar ve Halimi yere bırakır) Öt bakalım...

HALİM: (üzerini toparladıktan sonra ayağa kalkar) Bir kere polis bizi yakalarsa her şeyi inkâr etmeliyiz. Çünkü çocuğa uyuşturucuyu verdiğimizizi ne gören var ne bilen Yalnızca okulun etrafında sık görünmemizden kaynaklı şüpheler var.

LEVENT: (onaylarcasına, birden) Doğru söylüyor, yani ellerinde bir delil yok

PATRON: (Levent’e sert bakar) Devam et sen

HALİM: Bak şimdi patron diyelim ki yakalandık...ifadeye çektiler bizi...bir kere çok sıkı olucaz, kesinlikle teşkilat hakkında en ufak bir açık vermicez....”bu yapılan bir komplodur, bizim uyuşturucuyla falan işimiz olmaz” gibi ifadeler vericez. Eğer hepimizin ifadeleri birbirini tutarsa bir şey tutturamazlar

PATRON: Geri zekalı...camiada bu işi yaptığımızı bilmeyen yok...kimi kandırıyorsun sen...enselediler mi kurtul kurtulabilirsen....

LEVENT: (onaylarcasına) Bak şimdi bu da doğru...

PATRON: Sende sürekli adamı onaylayıp durma lan lavuk... Neyin doğru neyin yanlış olduğunu sana mı sorucaz... Adam olsanız bunlar başımıza gelmez.

HALİM: Ama patron

PATRON: Kes... Şimdilik ortalarda görünmeyin bakalım... Ortalık bir durulsun... sonra kaldığımız yerden devam ederiz... Bu da size bi ders olsun... Yavrukurtları alıştırmadan ürkütmeyin... Yavaş yavaş ilerleyin, bir kerede kazanıcam hırsına bürünmeyin...

HALİM: Patron bu gidiş yeniden başımızı sıkıntıya sokar. Artık başka yöntemler denememiz gerek

PATRON: Nasıl yani...

HALİM: Bu işler artık okul önlerinde seyyar satıcılıkla olmuyo... Farklı olmak zorundayız... Öğrencilerin dikkatini ve ilgisini çekicek bir mekâna ihtiyacımız var

PATRON: (kafası karışmıştır) hımm... Devam et... Aç biraz daha

HALİM: (sahnede gezerek anlatır) Öncelikle onların ilgi alanlarını keşfetmeliyiz...(kendi kendine) “bir lise öğrencisi nelerden hoşlanır”...

LEVENT: (konuya dalarak) Uyuşturucu...

PATRON: Aptal herif... Allahım bu salağı bana ceza olsun diye mi gönderdin... Bak geri zekâlı... Henüz uyuşturucudan tam anlamıyla hoşlanmıyorlar... Biz hoşlanmaları için farklı yöntemler kullanacağız... Anladın mı evladım... Anladın mı yavrum...

LEVENT: anladım patron... Yani toz halinde satmıcaz uyuşturucu, renk vericez, şekil vericez

PATRON: Tamam... Sen anlamasanda olur... Hatta sen bi çay getir bize hadi... Biraz daha durursan burada topuklarından vurmak zorunda kalacağım seni... Hadi evladım...(levent anlamamışçasına çay almaya gider) (Halim’e) Sen devam et

HALİM: Bak şimdi patron bu çocukların işi gücü internet dimi

PATRON: evet

HALİM: Öyle bir mekân açmalıyız ki internet muhakkak olmalı

PATRON: eee

HALİM: Sonra, bunların hepsi genç... Kanları kaynıyor... Bizim kızlardan bir kaçını sanki burada müşteriymiş gibi dolandırıp, bi kaçını da garson gibi ortalarda gezdirdik mi bak görsen burası genç kaynıyor mu kaynamıyor mu?

PATRON: (aklına yatmışçasına) devam et...

HALİM: (yaşarmışçasına anlatır) Büyük bir yer olmalı bikere... bir köşesini kafe gibi dizayn etmeliyiz... Tavla, okey, yeni çıkan oyunlar falan... Hatta akşamları canlı müzikler bile koyabiliriz. Sonra alt katını sanat odaları şeklinde dizayn edebiliriz. Resim odası, enstrüman kursu odası, tiyatro falan... Bu sayede birden çok ilgi alanlarına sahip çocukları bir araya toplamış ve oraya bir cazibe merkezi haline getirmiş olucaz.

PATRON: İyi de sürekli aynı yerde sabit kalmak risk oluşturmaz mı?

HALİM: Aksine... Merkezden hareket etmiş olucaz. Zaten satışları burada gerçekleştirmicez. Biz burada onlarla öncelikle dost olamaya çalışmalıyız... onların güvenlerini kazanmalıyız... Bizden kopamadıkları anda işin öbür boyutuna geçmesi kolay.. Böylelikle kendi içlerinden birçok kurye bile yetiştirebiliriz.

PATRON: güzel... Bunu baş patronla konuşucam. Sürekli ayakaltında olmaktan iyidir. Ama yinede bir iki temsilcimiz çocukları buraya çekmek için okul çevresinde olsunlar

HALİM: (imalı) Olacak... Ama uyuşturucu satmak için değil... Eğlence ve kültür merkezimize çekmek için (gülüşürler)

LEVENT: (düşürmemeye çalışarak) patron çaylar...

PATRON: Saol levent içmiş kadar oldum (halimin kulağına) bu salağa sahip çık. (çıkarken) dediğim gibi bir müddet ortalıkta görünmeyin... bi sıkıntı olursa inkara devam... Ne demişler hatunu yatağında bile yakalasalar “kim koydu bunu yanıma diyiceksin” (gülüşürler, çıkar)

(ışık kararır ve müzik girer)

SAHNE 2

Asıl kahramanımız Uğur' un ev ortamı: dekor ev ortamı betimleyecek eski eşyalardan oluşturulur. Eski bir divan, köşede bir yer sofrası etrafında minderler, vb... sabah vaktidir. Uğur' un annesi kızıyla beraber kahvaltıyı hazırlarken Uğur'da okula gitmek için çantasını hazırlar bir köşede. Ağabey elinizi yüzünü yıkamış havluyla beraber kulisten içeri girer. Müzik yavaş yavaş kesilirken ışıklar aydınlanır.

ANNE: Elif kızım... Getir artık çayı... Olmuştur

AĞABEY: (annesine) babam kalkmadı mı daha

ANNE: (sinirli) gece boyu zıkkımlandı nasıl kalksın

AĞABEY: Elif... Git uyandır. Bu sefer niye kaldırmadınız diye maraz çıkarmasın

ELİF: (gitmek istemezmiş gibi ürkekçe bakar)

ANNE: (tekrarlar) kızım git babanı kaldırsana (Elif hala kımıldamamaktadır) Elifff... İyi misin kızım?

AĞABEY: (Anlamıştır kızın korktuğunu) tamam ana ilişme kıza ben kaldırıyorum

UĞUR: (Çekinerek) Anne... Müdür... Okul aidatlarını istiyor. Bir de... Sınıfça pikniğe mi ne gidilecekmış...

ANNE: (birden sözünü keserek) Senin de eksiklerin hiç bitmiyor... Nemiz var Nemiz yok sana akıtıyoruz sanki bir şey olacakmışsın gibi... Bıktım vallaha sizin dertlerinizden (Elif ürkek kafasını öne eğerek) bir tarafta evin işleri bir tarafta sizin işleriniz...

UĞUR: (yatıştırmaya çalışarak) anne tamam bir şey demedim...

ANNE: (Devam eder) işinize gelmeyince susturuyorsunuz değil mi? Tüm horozluğunuz bana... Sıkıysa babanla da böyle konuşsana... Ama nerdeee... (kızgın) o içsin içsin gezsin veletleriyle burada ben uğraşayım

UĞUR: (şaşkın) anne diklenmiyorum, çok büyütüyorsun. Ben...

ANNE: (sözünü keser) haa şimdi suçlu ben miyim? Eşek kadar adamsın git çalışsana... Ne okuluymuş... Baban ne ki sen ne olucaksın... Hiç birinize değil aha şu kızıma acıyorum. O da benim gibi bu evde size hizmetçi oldu gitti (ağlamaklı, kızına sarılarak) heba ettim kızımı sizin elinizde

BABA: (önden ağabey arkadan baba girer. Elinde havlu vardır, hanımına) Ne o lan sabah sabah... Gene açılmış bayramlık ağzın

ANNE: (Umursamayarak, imalı) sizi rahatsız mı ettik... Düşünemedik kusura bakmayın

BABA: (sofraya oturur, imalı) rahatsız etmediğin gün yok ki Allah'a şükür. Bir huzursuzluktur gidiyor.

ANNE: (şaşkın) huzur haa... Huzur öyle mi... sayende hepimiz huzur içinde yaşıyoruz. Tabi sen farkında değilsin ayık gezmediğin için

BABA: (sinirlenerek) Kadın... Sabah sabah adamın asabını bozma da kalk şu çayımı doldur

ANNE: (umursamaz, yemeğini yemeğe devam eder)

AĞABEY: (çatışmayı önlemek istercesine) Elif, çay getir.

BABA: nasıl gidiyor oğlum işlerin

AĞABEY: (kısa kesmek istercesine) iyi gidiyor baba...

ELİF: (Çayını getirir, ürkek) buyur baba

BABA: (elindeki bardağa vurup devirerek sertçe) bu ne biçim çay bee... Git adam gibi doldur getir (kız ağabeyinin gözüne bakar, korkmuştur. Ağabeyi kafa işaretiyle yapmasını ister)

BABA: (Uğur'a, ilgisizce) sen neler yapıyorsun bakalım Uğur efendi?

UĞUR: (ürkek) Şey... Baba... Müdür...

BABA: (sözünü keserek) hiç sevmem o müdürünüzü (çayı gelir)

UĞUR: baba... Okul aidatları...

BABA: (bardağını birden masaya vurarak) gene mi para istiyorsun sen başımın belası... (bağırarak) sana para yetiştireceğiz diye evin rızkindan kısıyoruz, gene de doyuramıyoruz seni
UĞUR: (üzgün) baba ben kendim için istemiyorum ki...

BABA: (Devam eder) koskoca adam oldun. Senin şimdi bana bakman gerekirken hala ben sana bakıyorum

ANNE: (İmalı) haa sen bakıyorsun?...

BABA: (Kadının üzerine birden yönelir) Ulan senin...

AĞABEY: (birden babasını tutarak, sertçe) yeter artık..! Bir sabahta ağzımızın tadıyla çıkalım şu evden. Sayenizde ne huzurumuz kaldı ne düzenimiz. Ne istiyorsunuz anlamıyorum ki... Okuma... Çalış bize bak dediniz yaptık... Para istediniz verdik... Gelmeyin artık üstümüze... Gelmeyin...(sofradan kalkar kapıya yönelir, arkasından Uğur. Masada bir sessizlik vardır)

UĞUR: Ağabey... Bekle ben de seninle geliyorum

AĞABEY: (Sakin gibi görünmeye çalışarak) benim biraz acelem var Uğur, sen söyle bakalım ne kadar paraya ihtiyacın var...

UĞUR: (Mahcup) şey... Ağabey...

AĞABEY: (cebinden çıkarıp para verir) al bakalım şunu. Eğer daha ihtiyacın olursa bana söyle yeter.

UĞUR: (üzgün) peki ağabey..

AĞABEY: (eliyle yüzünü okşar) üzme kendini... Ben varım yanında... Senin okuman için elimden geleni yapacağım. Unutma, sen bizim tek çıkış yolumuzsun...(çıkart, Uğur'da hazırlıklarını yapıp çıkmaya hazırlanırken)

BABA: Kaç para verdi abin

ANNE: Napacan onunla da mı ziftlenecen

BABA: Sanane kadın, ne zamandır hesap verir oldum sana

ANNE: Bana hesap vereydin çoktan adam olmuştun zaten

BABA: Laflarına dikkat et, çok olmaya başladın sen... Demedi deme...(Uğur'a) sen de getir şu parayı bakım (Uğur isteksizce getirir ve parayı babasına verir, sayar ve içinden bir miktarını alır gerisini Uğur'a verir) Bu sana yeter

UĞUR: ama baba...

BABA: kes lan... Kafa ütüleme...yeter dedikse yeter...(uğur mutsuz, arkasını dönüp çıkarken annesi ve babası para yüzünden birbirine girmişler bile)

ANNE: Eve de para bırak, alışverişe çıkacağım

BABA: Lan ne paragöz bi kadınsın be (baba konuşurken müzik yükselir ışık kararır) doyuramadım gitti seni be kadın...

SAHNE 3

Sokak Ortası: Okul kıyafetlerini giyen uğur, boş bir sahne de sokakta yürüyormuş gibi, okula doğru gitmektedir. Arka fonda hafif bir müzik gelebilir. Sahnenin bir köşesine küçük bir sehpa ve birkaç iskemle konularak küçük bir kafe ortamı yaratılır. Kulisten bir ses duyulur Uğur' un arkadaşı Koray, ona doğru yaklaşmaktadır

KORAY: (bağırır) Uğur... Uğur...(yanına gelince, soluklanır) Deminden beri sana sesleniyorum duymuyor musun?

UĞUR: Sen miydin Koray. Kusura bakma, dalmışım biraz

KORAY: (imalı) fark ettim... Ardından bağırıyorum bana mısın demiyorsun

UĞUR: (düşünceli) doğrudur... Biraz moralim bozuk, kafamı toplayamıyorum o yüzden

KORAY: onun da farkındayım kaç gündür okulda ismin var cismin yok

UĞUR: çok mu belli ediyorum sahiden

KORAY: (şakayla karışık) Hem de nasıl... Neyse boş ver... Gel bu gün okulu kiralım.

Bildiğim iyi bir yer var. Birlikte birer çay içip sohbet ederiz (şakayla) merak etme bendensin

UĞUR: (isteksiz) boş ver yaa... Okulu asmayalım... Zaten yeterince devamsızlığım var... Hem senin de canını sıkmaya değmez

KORAY: Uzattın ama... Daha fazla bir şey duymak istemiyorum (koluna girer) yürü hadi... (daha önce sahnenin köşesine kurulan masa ve iskemlelere doğru gidip otururlar, bu arada bir müzik çalabilir fonda)

KORAY: (kulise doğru iki çay şeklinde işaret eder) daha önce gelmiş miydin buraya

UĞUR: (durgun) hayır

KORAY: (imalı) Doğru... İneklemekten başını kaldırıp nasıl geleceksin ki

UĞUR: (düşünceli) bildiğin gibi değil

KORAY: (çaylar gelir) Anlat bakalım. Nedir seni bu kadar üzen

UĞUR: Sence ne olabilir? Hep aynı şeyler

KORAY: Ailen mi yine? Anlıyorum

UĞUR: (duygulanarak) kaldıramıyorum artık Koray... Ağır geliyor tüm bu olanlar...

KORAY: bu sefer ne oldu?

UĞUR: (kızgın) ne olacak... Babamın işsizliği, içkisi... Annemin huzursuzluğu... Hepsini geçtim ağabeyime yardımcı olamıyorum diye çok üzülüyorum

KORAY: bizimkilerle aynı yani... Sadece oynayanlar farklı

UĞUR: (Aynı isyankârlıkla devam eder) yardımcı olmak, en azından fikir vermek istiyorum. Ama bırak beni dinlemeyi, kimse beni adam yerine bile koymuyor. Ne zaman konuşmaya kalksam bir şekilde susturuluyorum. (hırsla) yediğim dayaklarınsa haddi hesabı yok

KORAY: Senin hatan

UĞUR: (şaşkın) Neden

KORAY: Mutluluğu halen ailenin içinde arıyorsun da ondan. Takıl bana da gör...

UĞUR: (merakla) Nasıl yani

KORAY: (ciddi) Bak Uğur... Bir ay öncesine kadar benimde hayatım seninki gibiydi. Aile içi huzursuzluklar, ekonomik sıkıntılar falan filan... Çok sonra arkadaşım aracılığıyla bir yeri keşfettim

UĞUR: (merakla) nasıl bir yer?

KORAY: Bir tür Kültür Merkezi diyelim... Kişisel ilgi alanlarına göre her tür ortamı bulabileceğin biyer... Üstelik sahipleri de o kadar sıcak insanlar ki... Sanki evindeymişsin gibi hissettiriyorlar sana

UĞUR: Bunları niye anlatıyorsun Koray... Param mı var ki böyle yerlere takılayım. Bende daha kendi okul ihtiyaçlarımı karşılayamıyorum sen neler söylüyorsun

KORAY: Ya bir dur hemen sözümü kesme... Burası tam öğrencilere göre yapılmış biyer dilersen sana part-time iş imkânı bile sunuyorlar. Hem böylelikle harçlıklarını da çıkarabiliyorsun

UĞUR: (heyecanla) sahiden mi?

KORAY: (gülerek) bu daha bir şey değil... Halk oyunları, tiyatro, çalgı kursları gibi bir dünya da etkinlik yapıyor. Hele bir de kızlar var (eliyle işaret ederek) görme gitsin

UĞUR: (kendi kendine) Tiyatro mu? (Koraya) herkes katılabiliyor mu bu etkinliklere

KORAY: (gülerek) tabii ki... Gönüllülük esas zaten... Ayrıca o kadar anlayışlı hocalar var ki sana kendini evindeymişsin gibi hissettiriyorlar

UĞUR: (şaşkın) sahiden merak ettim şimdi burayı

KORAY: (Heyecanlandırarak) asıl bomba şimdi geliyor... Hani okulda, şu bizim sınıftaki kız var ya

UĞUR: (merakla) Hangi kız?

KORAY: Anla artık hınzır... Senin hoşlandığın kız...

UĞUR: (şaşkın) Kim... Dilek mi? Ne olmuş ona?

KORAY: (dalgacı) Ne o... ağzın kulaklarına vardı...

UĞUR : (sabırsız) uzatma hadi söyle artık, ne olmuş Dilek 'e

KORAY: Oraya takılıyor

UĞUR: (şaşkın) Sen ne diyorsun Koray... Şimdiye kadar neden söylemedin bunu bana

KORAY: Ne bileyim... Fırsat olmamıştır

UĞUR: (Sabırsızlıkla) Kalk hadi gidiyoruz (kolundan çekiştirir)

KORAY: (Şaşkın) Nereye?

UĞUR: Bahsettiğin yere... Okul çoktan dağılmıştır. Şimdi herkes ordadır

KORAY: (dalga geçerek) Herkesten kastın Dilek olmasın?

UĞUR: (kızarak) Yaa dalga geçmeyi bırakta kalk hadi

KORAY:(bozuk parayı sehpanın üzerine kor ve işaret eder) Tamam... Tamam... Sabırsızlanma kalktım işte (çıklarlar)

(müzik yükselir, ışıklar kararır)

SAHNE 4

Kafe Ortamı: Burada da çok fazla dekor kullanmaya gerek yok. Sahnenin kimi köşelerine masa ve sandalye konulabilir. Sahne üç bölüm halinde kullanılabilir. Örneğin sahnenin sağ bölümünde tavlâ, okey vb oyunlar oynayan, laptopla internete giren öğrenciler, orta bölümünde bir arada kız erkek karışık sohbet eden ve gülüşen öğrenciler, sahnenin sol bölümünde de ise tiyatro çalışan öğrenciler ve hocası bulunabilir. Öğrencilerin altında birer küçük iskemle, hocalarının anlattıklarını dinlerken yeterli olacaktır. Arada elinde tepsilerle sipariş alan garsonlar dolaşabilir. Öğrencilerin içinde Halim ve Levent dolaşarak onlarla bizzat ilgilenmektedir. Kahramanlarımız sahneye girdiğinde, bu üç grup ara oyunculuklarla kendi işleriyle uğraşmaktadırlar. Tüm bunlar, sahnedeki oyuncuların konuşmaları başlayana kadar bir fon müziği ile desteklenebilir

UĞUR: (içeri girdiğinde gözü Dilek 'ı arar ve onu gördüğünde bir müddet olduğu yerde kalakalır. Koray önden gider, Uğur' in durduğunu görüp geri döner)

KORAY: (koluna girerek) ne duruyorsun orda öyle kazık gibi. Yürüsene... (çekerek tavlâ ve okey gibi oyunlar oynayan öğrencilerin başında bulunan Halim ve Levent'in yanına götürür)

HALİM: (tokalaşarak) hoş geldiniz arkadaşlar. Buyurun lütfen, oturun...

KORAY: Hoş bulduk abi... Nasılsınız?

HALİM: (sempatik) Teşekkür ederim. Bizler iyiyiz... Asıl siz nasılsınız?

KORAY: Ne olsun abi okul... Ders... Her şey aynı anlıcaңыз. Size yeni bir arkadaş getirdim abi (tanıştırır) Uğur... Halim Abi...

HALİM: Hoş geldin Uğurcuğum... Memnun oldum tanıştığımıza

UĞUR: (çekingeni) Hoş bulduk abi

HALİM: Kaça gidiyorsun Uğur?

UĞUR: Son sınıftayım abi

HALİM: (ilgiliymiş gibi) Öylemi... Söyle bakalım hazırlanıyor musun sınavlara

UĞUR: (durgun) Çok iyi hazırlandığım söylenemez abi

KORAY: Şu sıralar biraz sıkıntıları varda abi... Yoksa Uğur çalışkan çocuktur

HALİM: (Yumuşak bir üslupla) Anlıyorum... Eğer seni üzen bir şey varsa bizlerle paylaşabilirsin, belki yardımcı olabiliriz

UĞUR: (isteksizce) Yok abi... Kendi sorunlarımla sizleri de sıkmak istemem

HALİM: (sempatik) Peki o zaman... Anlat bakalım nasıl buldun eğlence ve kültür merkezimizi

UĞUR: (Dilek 'a kesik kesik bakarak) Çok beğendim abi

HALİM: Var mı ilgili olduğun bir alan?

UĞUR: (Dilek ' ın olduğu tarafa bakarak) Hiç denemedim ama... Belki tiyatro...

HALİM: Güzel... Zaten tiyatro hocamızın da oyuncuya ihtiyacı vardı

KORAY: (kulağına fısıldayarak, esprili) Hadi yine şanslısın...

HALİM: (ayağa kalkar) kalk hadi... Seni ekiple tanıştırayım...(kalkarlar ve tiyatro çalışmasının yapıldığı bölüme doğru ilerler)

KORAY: (hoca önde giderken Uğur'a, dalgacı) Oğlum bide bakmışsın kızın kocası rolü vermişler (gülür, saçmalama dercesine susturur)

HALİM:(ekibin yanına geldiğinde tanıştırır) Sayın hocam... Arkadaşlar... Kusura bakmayın çalışmalarınızı bölüyorum. Ama size yeni bir oyuncu getirdim.(Uğur'u göstererek) Uğur... Tiyatro hocamız ve ekip arkadaşların

TİYATRO HOCASI: (sempatik) Hoş geldin Uğurcuğum

UĞUR: Hoş bulduk hocam

TİYATRO HOCASI: (yer göstererek) Lütfen otur. Çekinme... (Uğur Dilek ' ın yanındaki boş iskemleye oturur, çekingendir)

HALİM: ben artık gideyim... (gülerek) sizin işiniz çoktur. Kolay gelsin hocam

TİYATRO HOCASI: teşekkür ederim Halim Bey. Size de kolay gelsin (öğrencilere dönerek) evet arkadaşlar bugün....*(ışıklar kararır, müzik girer)*

Lokal Işık: Aradan belli bir zamanın geçtiğini vurgulama amacıyla ışık söner ve müzik yükselir. Tekrar yandığında dekor değişmemiştir. Gençler her biri bir köşede oturup sohbet ederler, oyunlar oynar, bilgisayarla nete girmektedirler. Sahnenin bir köşesinde Dilek ve Uğur ellerinde metinler rollerini çalışmaktadırlar

DİLEK: (üzgün) peki ne zaman geleceksin Hasanım

UĞUR: (teselli etmeye çalışarak) yakında gözümün nuru... Yakında...

DİLEK: (yalvararak) gitmesen olmaz mı?

UĞUR: (mağrur) gitmek zorundayım birtanem, kardeşlerimin bana ihtiyacı var

DİLEK: (ağlamaklı) bekleyeceğim seni yığdım... Ömrümün sonuna kadar bekleyeceğim

UĞUR: (Yanaklarını avuçlarının içine alarak) Üzülme... Dayanamam gözyaşlarına... Çok geçmeden ihtiyacımız olanı toparlayıp döneceğim

DİLEK: (ağlamaklı) Biliyorum... ve seni çok seviyorum... (sarılırlar ve yavaş yavaş ayrılırlar ve rolden çıktıklarında olduğu yere otururlar)

UĞUR: (çekingen) biliyor musun? Çok yürekten oynuyorsun

DİLEK: Sen de öyle Uğur. (utangaç) Ne düşünüyorum biliyor musun? İyi ki gelmişsin

UĞUR: (gözlerinin içine bakarak) Neden?

DİLEK: Bilmem... Bu rolü ancak, sen karşımda olunca bu kadar güzel oynadığımı düşünüyorum

UĞUR: (hoşuna gitmiştir) bende öyle Dilek... Hatta sana bir şey itiraf etmek isterim (duygusala bir fon girebilir)

DİLEK: (Merakla) nedir o?

UĞUR: (duygusal) ben buraya tiyatro ya da başka şey için gelmedim

DİLEK: (çekingen) peki ne için geldin

UĞUR: (Gözlerinin içine bakarak) senin için...

DİLEK: (şaşıktır) Benim için mi?

UĞUR: (Toparlamaya çalışarak) yanlış anlamamı istemem... Amacım seni kırmak değil değil.

DİLEK: (Kafası karışmıştır) Uğur açık konuşur musun lütfen? Dediklerinden bir şey anlamıyorum

UĞUR: (derin bir nefes çekerek heyecanını yatıştırmaya çalışır) Bak... Dilek... Ben... Ben...

DİLEK: (merakla) evet...

UĞUR: (kendince kafasını toparlamaya çalışarak) Ben... Seni okulda gördüğüm ilk günden beri unutamıyorum. Sana her baktığımda adeta büyüleniyorum. Sanki bütün bedenim kaskatı kesiliyor. Heyecanlanıyorum, dilim tutuluyor... Karşında saçmalamaktan öyle korkuyorum ki...

DİLEK: (içten içten gülümser, utanmıştır)

UĞUR: (daha da cesaretleterek) Her gün evden çıktığımda, bu sefer konuşacağım diyorum kendi kendime... bu sefer olacak... Ama seni görünce... Tüm bildiklerimi unutuyorum. Şimdi bile ne dediğimi bilmiyorum (elini tutar) Dinle bak (Dilek ' ın elini tutup kalbine götürür)

DİLEK: (kalp atışlarından şaşkına dönmüştür) Uğur..!

UĞUR: Şimdi senden bir cevap istiyorum. Yoksa bu sevda beni ateş olup yakacak... küle çevirecek (gözlerinin içine bakar)

DİLEK: (heyecanlı) Uğur ben... Ne söylesem... Nasıl söylesem bilemiyorum... Ama şunu bilmeni isterim, ben de sana karşı boş değilim. (utanmıştır)

UĞUR: (uğur iyice heyecanlanmıştı) Şey... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum...

DİLEK: (gülümser) Dur sakın ol...ölüceksin birazdan (gülümser)...sana neyin iyi geleceğini biliyorum (cebinden bir kâğıda sarılı esrarı çıkarır. Yakıyormuş gibi yakar ve Uğur'a verir) Al iç, kendini daha iyi hissedeceksin...

UĞUR: (şaşıır) Seni daha önce sigara içerken hiç görmemiştim

DİLEK: (gülümser) Sigara içtiğimi kim söyledi..Bu sigara değil ki daha güzel bir şey...dene bak göreceksin

UĞUR: (kararsızdır) yok.. Ben almayım... Daha önce hiç denemedim, içebileceğimi sanmıyorum

DİLEK: hadiii... Çocuk musun sen... Yoksa bana mı güven miyorsun? (bozulmuş gibi) peki öyle olsun bakalım

UĞUR: ya.. Yanlış anladın beni dilek... Tamam ver içeceğim (çeker ve öksürür) bu ne (öksürür) tekrar çeker

DİLEK: (gülümser) nasıl... İyi geldi ama dimi

UĞUR: (öksürmeye devam eder) bilmem başım dönüyor sanki biraz

DİLEK: ilkinde öyle olur ama alışırsın... Emin ol tüm dertlere birebir. Bir fırtta başka Âlemlere götürür insanı

UĞUR: (anlamsız bir şekilde gülmeye başlar)

DİLEK: (dilekte güler) niye gülüyorsun (elinden alır ve kendide içmeye başlar)

UĞUR: (gülmeye devam eder) bilmem gülmek geliyor içimden

(karşılıklı gülüşmeler arasında ıstık kararır müzik yükselir)

SAHNE 5

EV ORTAMI: akşam vaktidir.. Dekor aynı malzemelerden yeniden kurulur. Evde baba bir köşede televizyon izler. Ağabey gazete okumaktadır. Anne ve Elif ise mutfakta bulaşıklarla uğraşmaktadır. Mutfak sahnenin biraz gerisinde bir masa üzerine konulan basit kap -kacakla yapılandırılabilir. Kapı çalar, Elif kapıya bakar, Uğur içeri girer, sarhoş gibi sallanmaktadır.)

ELİF: (içerden) nerde kaldın ağabey. Bizimkiler köpürdü

UĞUR: (mutlu) anlatırım sonra

BABA: (imalı) Ooo... Beyim hoş geldiniz

UĞUR: (cevap vermeden ağabeyinin yanına oturur)

AĞABEY : (kulağına) nerdeydin sen?

UĞUR: (gözleri gitmiştir) Sonra anlatırım ağabey...

BABA: (ayağa kalkar, anne bulaşığı bırakıp onlara yönelir) sallamıyorsun bakıyorum artık bizi. (ciddi) Neredeydin dedim sana

UĞUR: Ben mi... şey...(gülmeye başlar)

BABA: (daha da yakınlaşır, abisine) sarhoş mu bu... olmuş buna böyle (abisi ağzını koklar)

AĞABEY: yoo... Ağzı da kokmuyor

BABA: Ohhh beyimize bak... içti mi kaliteli içiyor... Ağzı bile kokmuyor baksana

ANNE: Babasından ne gördük ki oğlundan ne bekliyorsun

BABA: konuşma lan...(Uğur'u ayağıyla dürterek) alooo... Beyim parayı nerden buldun bakalım. Yoksa bizim verdiklerimizi sen böyle âlemlerde mi harcıyorsun lan...

UĞUR: (toparlanmaya çalışarak) Arkadaşlarla...

BABA: (küçümseyerek) Tüh Allah cezanı versin senin

UĞUR: (zorla konuşmaya çalışarak) baba bak...

BABA: konuşma hayvan herif... Biz burada açlıktan ölelim... Dişimizden tırnağımızdan arttırıp sana verelim... Sen götür arkadaşlarınla ye...

ANNE: haa sen mi arttırdın dişinden tırnağından... Senin dişine giren mideye inmeden kurtulur mu ki acaba...

UĞUR: (çaresiz) izin verin de anlatayım

ANNE: Anladık biz anlayacağımız evladım, yorulma sen git yat... En iyisini yapıyorsun kafana da takma. Yakında ben de başlıcam hayatımı yaşamaya

BABA: (üstüne yürür) ne diyorsun lan sen (ağabey keser önün)

AĞABEY: baba dur... Şimdi tartışmanın sırası değil. Baksanız çocuğun haline, bi şeyler yapmalıyız...

BABA: bi şey olmaz ona merak etme... Yatsın kalksın sabaha bir şeyi kalmaz.

ANNE: (laf sokarcasına) deneyim konuşuyor

BABA: (annenin üzerine yürüyüp eline alır) Ulan sen yettin artık...(vurur) senin yüzünden bu çocuklar bu hale geldi (vurur)

ELİF: (ağlamaklı, üzerine atılır, bağrışmalar) baba ne olur yapma

BABA: (Elif' i savurarak) çekil sen... Ne istiyorsun sen kadın (vurur) memnun değilsen defol git babanın evine (vurur ve fırlatır, anne ağlamaktadır. Elif, annesine sarılır birlikte ağlarlar)

UĞUR: (bu olanlardan sonra yavaş yavaş ayağa kalkar, kendinden geçmiş gibidir, bu arada dramatik bir müzik girebilir) Yeter... yeter... (haykırarak) yeter artık... (herkes ona bakmaktadır, ağlamaklı) Bıktım artık sizden, anlıyor musunuz beni, bıktım... Bu hallerde olmamızın tek nedeni sizsiniz, duydunuz mu beni (hepsi pür dikkat kesilmiş uğuru dinlemektedir. Şaşkıncırlar)

AĞABEY: (Uyarmak istercesine) Uğur...

UĞUR: (kesin) sen karışma ağabey. Okulunuz da paranız da yerin dibine batsın. Küçüklüğümüzden beri sanki çok şey yapmışsınız gibi her şeyi başımıza kalktınız. Bizi anlamanızı geçtim bir gün olsun dinlemediniz bile. Ne hissetliğimiz ne sorunlar yaşadığımız... Geleceğimiz bile umurunuzda olmadı. Çok şey istemedik aslında, bir parça sevginiz bile yeterdi bize. Sizin içinse varsa yoksa paraydı önemli olan... Para geliyor mu tamam... Rakın önünde mi kıyak... (ciddi) Ama buraya kadar... Artık kendimi size ezdirmeyeceğim

BABA: (tüm bu konuşmalar olurken babası yavaş yavaş ona yaklaşmıştır, sertçe bir tokat patlatır) Defol... Gözüm görmesin seni (Uğur kendine gelince kapıya doğru hızla ilerler)

AĞABEY: (ağabeyi arkasından, kapının önünde yakalar) Uğur dur..! Nereye gidiyorsun

UĞUR: (Kızgın) Üzülme ağabey. Buradan daha iyi bir yere gidiyorum. Hayallerimi, umutlarımı özgürce gerçekleştirebileceğim bir yere gidiyorum...onların burda yok olmasına izin vermicem...

AGABEY: (yalvararak) yapma kardeşim. Böyle yaparak bir şeyleri değiştiremezsin. Gececek bu günlerde elbet.

UĞUR: (inançlı) haklısın bu günlerde geçecek. Çok şey değişecek ağabey... Çok şey... Bundan böyle ezilen taraf olmicam. Çok para kazanacağım çok... (ağabeyinin omzuna dokunarak) Sıkma sen canını... Sık sık yanına gelirim, merak etme...
(*çıkır, ıstık söner müzik yükselir*)

SAHNE 6

Okul Ortamı: Sınıfın içerisi. Teneffüs çalmış öğrencilerin kimi sıralarında oturup sohbet etmekte, kimisi ayakta dolanmaktadır. Koray, Uğur ve Ercan tahtanın önünde sohbet ederken Polis Ercan sınıfın kapısında görünür ve el işareti ile bu üçlüyü yanına çağırır. Müzik kesilir ve sahne başlar)

KORAY: üff gene şu adam ... Kesin yine bir şeyler sorucak

DİLEK: başımızda bir de “okul Polisi” eksikti. Neyse gidelim bakalım ne istiyormuş.

POLİS MEMURU ERCAN: Meraba gençler

UĞUR: Meraba Ercan abi

POLİS MEMURU ERCAN: kaç zamandır sizleri okulda göremiyorum, bilmem gereken bişeyler var mı?

KORAY: (toparlamaya çalışırcasına) yoo abi ne olsun... Hastaydık biraz ondan gelemedik

POLİS MEMURU ERCAN: (şakayla karışık) tavuk musunuz siz? Biriniz hasta olunca hepiniz hasta oluyo (gülümser)

DİLEK: (gergin) hesap mı vericez size... iyi bari özel hayatımıza da karışın

POLİS MEMURU ERCAN: beni yanlış anladınız küçük hanım... Ben burda sizlerin güvenliği için varım

DİLEK: (ukalaca) aman... Gölge etmeyin başka ihsan istemez. (arkadaşlarına) geçelim hadi arkadaşlar yerimize (tam sıralarına doğru giderken)

POLİS MEMURU ERCAN: Uğurcuğum biraz özel konuşabilir miyiz? (uğur arkadaşlarının gözlerine bakar. Arkadaşları gidelim dercesine kaş göz ederken o kalır)

UĞUR: Tabi Ercan abi (arkadaşlarına) siz geçin, gelirim birazdan ben de.

(Ercan ve Uğur sahnenin bir köşesine doğru ilerler ve sohbet etmeye başlarlar. Koray ve Dilek oturdukları sıralarından, pür dikkat onları izlemektedir. Ercan ve Uğur’un olduğu köşe daha aydınlanırken, sahnenin diğer tarafları loşlaştırılır.)

POLİS MEMURU ERCAN: Bak uğur... seni uzun zamandır tanırım... Akıllı bir gençsin. Neyi doğru neyin yanlış olduğunu görecektik kadar da olgusun

UĞUR: (çekingen) hayırdır Ercan ağabey... Bir yanlışımı mı gördün... Niçin böyle konuşuyorsun

POLİS MEMURU ERCAN: (kesin ve kararlı) bak Uğur... Açık konuşucam senle... Birlikte olduğun kişiler hiç hoşuma gitmiyor. Bunları epeydir takip ediyoruz. Takıldıkları yerler ve alışkanlıkları hakkında yeterince bilgiye sahibiz... Eğer sende

UĞUR: (heyecanla) ne söylemek istediğini anlamıyorum abi

POLİS MEMURU ERCAN: sen ne demek istediğimi iyi anladın uğur... gel şöyle (bi kenara otururlar, yumuşak bir müzik girebilir fonda) bak yavrucum... Hepimiz aynı çağları yaşadık. Hepimiz aynı zorlukların içinden geldik. Ama asla içinden çıktığımız şartları inkâr etmedik... Aksine hep mücadele verdik... Bulduğumuz ortamdan en iyi ortama geçmek için çaba gösterdik. Evet, ancak bu kadarını yapabildik... Belki daha iyisi de olabilirdi... Ama ne olursa olsun kendimize ve ailemize zarar verecek hiçbir işin içinde olmadık. Daima kabul edilebilir yollardan hayat mücadelesine giriştik. Şimdi mi? şimdi hiçbir şeye muhtaç

etmemeye çalıştığımız bir ailemiz, bizlerin yaşadığını yaşatmamaya çalıştığımız evlatlarımız var. Sende aile olacaksın ilerde... Senin yaşadıklarını çocuklarının yaşamasını ister miydin? (yüzüne bakar) ya da onların geleceğini kendi karanlığıyla yok etmek ister miydin? Her neyin içindeysen çık yavrum... Paylaşmak istediğin ne varsa benimle paylaşabilirsin. Unutma biz polislerin sizleri huzuru ve mutluluğu için varız

(Uğur ve Ercan'ın bulunduğu kısmın ışıkları loşlaştırılırken Koray ve Dileğin bulunduğu bölüm aydınlanır. Uğur ve Ercan hala konuşuyorlarmış gibi sessiz oyunculuklarını devam ettirirken sahnenin diğer tarafında Koray ve Dileğin konuşmalarına dikkat kesilir seyirci)

DİLEK: sence ne konuşuyo olabilirler?

KORAY: ne bilim... umarım aklıma gelen değildir...

DİLEK: olabilir mi dersin?

KORAY: bilmiyorum... Uğur'a artık güvenemiyorum...

DİLEK: haklısın... Son zamanlar halleri beni de kuşkulandırmaya başladı...

KORAY: napmalıyız sence...

DİLEK: yapacak tek şey var... Bizimkileri durumdan haberdar etmek...

KORAY: emin misin? Ciddiye alacaklardır ve sonucu hiç iyi olmayacaktır.

DİLEK: Asıl söylemezsek, tahminlerimiz doğru çıktığında bizim için hiç iyi olamayacaktır.

KORAY: haklısın... Daha fazla risk alamayız... Bu polis her şeyin farkında gibi görünüyo...

(Işıklar tamamen aydınlanır ve Uğur ile Ercan sesli oyunculuklarına devam ederler)

UĞUR: (düşüncelidir, duygulu) Saol Ercan abi... Ne demek istediğini çok iyi anladım... her şeyi yoluna koyucam. Sana söz veriyorum.

POLİS MEMURU ERCAN: (elini Uğur'un omzuna atar) biliyordum beni anlayacağını. Demıştim... Sen akıllı çocuksun. Hadi bakalım derse...

(Uğur arkadaşlarının yanına Polis Ercan da Kulise doğru yönelir)

UĞUR: (arkadaşlarının imalı bakışlarından sıkılmıştır) ne...noldu...yalnızca sohbet ettik

DİLEK: ne sordu sana... Ne istiyomuş?

KORAY: bizlerle ilgili ağzından bişey kaçırmadın dimi?

UĞUR: ne alakası var yaa...ailevi problemler işte...abim...bayadır eve gitmeyince Ercan abiyle konuşmuş onu anlatıyo...niçin gitmiyosun eve diyo...

DİLEK: bizde bi an korktuk...

UĞUR: saçmalamayın... Neyse kapatın bu konuyu ders başlıcak birazdan (ders zili sesi duyulur ve herkes yerine geçer...)

(müzik yükselir, ışık kararır)

SAHNE 7

Kültür Merkezi: Halim, Levent, Dilek ve Koray bir masanın etrafında toplanmış durum değerlendirme yapmaktadırlar (ışıklar aydınlanır, müzik kısılır ve sahne)

HALİM: dediklerimi sakın unutmayın... Her şey normal seyrindeymiş gibi görünecek. Hiç bir şey anlamamalı...Levent, hazırlıkları yaptın değil mi?

LEVENT: Yaptım abi, her şey hazır

HALİM: Dilek, aradın mı Uğur'u

DİLEK: aradım abi... Birazdan burda olur

KORAY: (kararsız ve korkmuş) ya... Halim abi... Sence yaptığımız doğru mu? Başka bir çıkış yolu yok mu bunun?

HALİM: ne o bakıyorum sen iyice yumuşamışsın. Olum bu âlemde kuralların nasıl işlediğini ne çabuk unuttun. En ufak bir şüphe bile bizi içeri tıkmaya yeter. Daha fazla risk alamayız. Şimdi bunu sorgulamak yerine diğer işlere bakalım. Sen aracı ayarladın mı onu söyle

KORAY: hazır abi...dükkanın arkasında...

HALİM: Nereye gideceğinizi biliyor musunuz?

KORAY: Evet abi...Sen merak etme hiçbir sorun çıkmayacak

HALİM: Dilek, mal yanında mı?

DİLEK: evet abi her şey hazır

HALİM: Nerde kaldı bu çocuk (bu arada kulisten Uğur görünmüştür)

DİLEK: geliyo abi...

UĞUR: merhaba arkadaşlar... Hayırdır niye böyle alelacele çağrıldım

HALİM: bu gün büyük gün Uğurcum... siz artık yabancımız sayılmazsınız...sizleri büyük patronlarla tanıştırmamanın zamanı geldi

UĞUR: (uğur isteksizdir) abi... Ben izin istesem

HALİM: mızıkçılık yok arkadaş...

DİLEK: (birden atılarak uğurun yanına sokulur) aaa... Hayatım beni yalnız mı bırakacaksın?

KORAY: sende iyice satıcı be kanka...

LEVENT: çok eğlenecez uğur...daha başına neler gele....

HALİM: (kenara çeker) saçmalama gerizekalı, yürü git gençlerle ilgilen salak herif...(Uğur'a) sen bu salağa bakma, her zamanki gibi ne dediğini bilmiyor. Evet hadi bakalım şuraları bir düzenleyelim. (müzik girer, ışık açıktır. Masalara içkiler bardaklar, meyveler getirilir. Bu arada Baş patron ve Patron içeri girerler. Müzik çalarken onları bir yer oturturlar ve müzik yavaş yavaş kısılır)

HALİM: efendim hoş geldiniz, patron hoş geldin

BÜYÜK PATRON: hoş bulduk halim... Aferin güzel yapmışsınız buraları

LEVENT: saol patron satışlar da çok iyi (halim susması için dürter)

PATRON: (büyük patrona) efendim amaç gençlerin ilgi alanlarından ve zaaflarından faydalanarak, onları buraya çekmek... Gerisi kolay sizin de bildiğiniz gibi

BÜYÜK PATRON: hiç fena değil... Kimin fikriydi bu...

LEVENT: (atılır) aslında benim aklımda vardı (halim dürterek susturur)

HALİM: (jest yaparak) efendim patronumuzun fikriydi.

BÜYÜK PATRON: aferin güzel fikir

PATRON: saol abi

BÜYÜK PATRON: Söyleyin bakalım... Bizi gammazlayan genç hangisi

HALİM: (Uğur göstererek) efendim şu... (Uğur'un üzerindeki kıyafetleri tarif eder)

BÜYÜK PATRON: çağırın bakalım... Bir tanışalım şununla

LEVENT: Uğur, Koray, Dilek... Gelin buraya (gençler gelirler)

KORAY: buyur abi

HALİM: Efendim bu Koray, en iyi adamlarımızdan biridir. Bu Dilek elinden kurtulan olmadı bugüne kadar. Bu da size bahsettiğimiz Uğur. Giderek yüksel yıldızımız.

BÜYÜK PATRON: (Uğur'a) merhaba evlat... Senle ilgili iyi şeyler duydum

UĞUR: saolun efendim.

BÜYÜK PATRON: (imalı) ee Halim... Başlat artık partiyi...

(Halim müziği açıyormuş gibi bir kenarda bir şeyler yapar. Gençler ayağa kalkar ve dans etmeye başlarlar. Büyük patron ve patron masada onları izleyip içkilerini yudumlamaktadır. Dilek Uğru sahnenin bir köşesine çeker. O bölge biraz daha aydınlanırken diğer kısımlar loş hale getirilir ve küçük oyunculuklar vardır.)

UĞUR: birden bire bu parti işi de nerde çıktı

DİLEK: ne bilim... baş patron ilk defa geliyormuş... Onun için bir nevi kutlama gibi bişey yapılyo işte... Açılış gibi yani

UĞUR: iyide bize ne... Ne işimiz var gecenin bi saatinde burda...

DİLEK: aman sanki hiç gelmediğin biyer...hem neyin var senin, niçin bu kadar gerginsin...

UĞUR: yok bişeyim...

DİLEK: (sırnaşık hareketlerle) hadiii... bende de mi saklıyorsun?

UĞUR: sıkıldım artık buradan. Tüm bu yapılanların doğru olmadığını düşünüyorum

DİLEK: saçmalıyorsun Uğur. Düne kadar böyle yerlerin kapısından bakıyoduk. Şimdi ise içinde dilediğimiz gibi yiyip içebiliyoruz. Hiç bi eksliğimiz yok...cebimiz para dolu, bundan büyük mutluluk mu olu.

UĞUR: mutluluk mu? Sen buna mutluluk mu diyorsun. Başkalarının hayatlarının yok olmasını izlerken mutlu mu oluyorsun sen

DİLEK: bugüne kadar hep başkalarını düşünerek yaşadım ben. Ama kimse beni düşünmedi..Herkesin tek düşüncesi “acaba bundan nasıl faydalanabilirim” oldu. Şimdi sıra bende. Artık bende insanlardan nasıl faydalanabileceğimi biliyorum

UĞUR: bak dilek... İçinde bulunduğumuz şartlardan hiç kimse sorumlu değil. Bu yüzden başkalarını suçlamayı bırak artık. Kimse bulunduğu noktaya gökten zembille indirilmedi. Kendisi ya da kendinden öncekilerinin mücadeleleriyle insanlar bir şeyleri başardılar. Bide bize bak mücadele etmeden şikayet eder olduk. Bir şeyleri düzeltmek yerine kolay yolu seçtik. Çıktığımızı sandıkça iyice çamura battık. Gel... Dinle beni... Kaçalım buradan... Burada sonumuz yok bizim

DİLEK: Uğur sen iyice kafa ütüler oldun yaa..noldu sana böle...neyse belikli kafan yerinde değil (cebinden çıkardığı esrarı yakarmış gibi yapıp uzatır) çek bi fırtta aklın yerine gelsin

UĞUR: hayır içmeyeceğim artık... Sen de içme... Dinle beni...

DİLEK: ehhh... Yeter beee... Beni sevmiyorsan daha açık konuş. Böyle afra tafralara girme

UĞUR: ne alakası var (dilek sırtını döner) dilek lütfen yapma... Tamam, ver içecem (alır ve çeker)

DİLEK: (döner yüzünü) hahh şöyle... Bırak bunları şimdi eğlencenin tadını çıkar. Bak insanlar nasılda eğleniyor (dans edenleri işaret eder. Ancak herkes artık iyice kendinden geçmiştir. Bu arada Uğur’ un telefonu çalar. Telefonda Polis Ercan’nın numarasını görünce izin ister köşeye çekilir)

UĞUR: efendim Ercan Abi....saol abi...kafedeyim abi.....şey abi...evet abi...tamam abi...hoşça kal....(yerine geçer)

DİLEK: noldu... Arayan kimmiş?

UĞUR: hiç...bir arkadaş

DİLEK: öyle olsun bakalım. Bugün sana hiç denemediğin bir şey vercem. Ama bayılacaksın,

UĞUR: neymiş o...

DİLEK: gel benimle (sahnenin iyice köşesine çeker, şırıngayı çıkarır)

UĞUR: dilek bu... Yanlış mı görüyorum...

DİLEK: evet... Göklerin lideri... Özgürlüğün simgesi...

UĞUR: (birden sözünü keser) saçmalama bunu yapmayacaksın dimi

DİLEK: evet yapmıcam... sen yapacaksın

UĞUR: hayır...

DİLEK: bana güvenmiyor musun?

UĞUR: ne alakası var

DİLEK: uğur tamam ya bitsin artık ben yoruldum bi ilişkiden

UĞUR: saçmalama lütfen... Sen benim her şeyimsin... Nasıl bırakmamı beklerisin seni

DİLEK: (hiddetle) her şeyden korkuyosun..ben karşımda cesaretli, adam gibi adam görmek isterim

UĞUR: ne demek istiyorsun sen, ben adam değil miyim?

DİLEK: sen ne demek istediğimi iyi anladın. Cesur ol biraz tamam mı? Korkma

UĞUR: (uğur iyice sinirlenmiştir. Bir hışımla elinden alır iğneyi) ver şunu. (içindekini kendine enjekte eder, yavaşça olduğu yere çöker)

DİLEK: nasıl... İyi hissediyor musun kendi?

UĞUR: bilmiyorum... İyi değilim sanırım...

DİLEK: rahat ol... Her şey yoluna girecek... Uyu şimdi...

(içeri birden büyük bir gürültüyle polisler girer ve etrafa bağırarak çevredikleri kontrol altına alır. Polis Ercan Uğuru görür yerde, ona doğru koşar ve kucağına alır)

POLİS ERCAN: (Tokatlar) Uğur...Uğur duyuyor musun beni?...Uğur... (bu noktadan itibaren hüzünlü bir müzik girebilir, polis diğerlerini götürmüştür. Sahnede bir ki polis etrafı ararken bir de polis Ercan'la Uğur vardır. Yine Polis Ercan ile Uğur'un bulunduğu bölgede ışık yoğun diğer yerlerde loştur)

UĞUR: (zor konuşarak) Ercan abi...Abi...

POLİS ERCAN: (yerdeki şırıngayı görür eline alır) neden Uğur... Niçin yaptın bunu

UĞUR: olmadı abi... Kopamadım... İzin vermediler... Sen iyi birisin abi... bırakmayın gençlerin peşini... İzin vermeyin yanlışla saplanmalarına...

POLİS ERCAN: güçlü ol aslanım... Ambulans birazdan gelecek... Nefes al

UĞUR: yorma kendini abi... benden umut yok artık... Siz... hala vakit varken...başkalarının umutlarının sönmesine izin vermeyin. Onların da benim gibi olmalarına izin vermeyin abi...(giderek kötüleşmektedir) abi...abi...abime onu çok sevdiğimi söyler misin? Affetsin beni...Diğerlerine bişey söylemesen de olur. Zaten eksikliği mi bile hissetmiceklerdir.(birden fenalaşır ve son nefesini verir)

POLİS ERCAN: (Ercan şoktadır) Uğur...Uğuurrr...(sesi titremeye başlar) yapma bunu...aç gözünü yavrum...daha çok gençsin....daha yaşayacak çok zamanın var...daha ne gördün ki sen...böyle gidemezsin Uğur...Uğuuuurrrr

DİĞER POLİS: (Arkadaşının omzuna elini kor ve destek olmaya çalışır) bizim mesleğin de cilveleri bu işte dostum. Huzuru ve güvenliği için mücadele ettiğin insanlar, sen ne kadar çabalarsan çabala, yanlışla sürüklenebiliyorlar. Yılmak yok ama dostum... Başka Uğurlar yok olmasında diye her zamankinden daha güçlü olmak zorundayız. (bu arada ambulans görevlileri gelir Uğuru alırlar) gel... Kalk ayağa...(kalkarlar bu arada Uğur'un abisi annesi ve babası da girerler içerir)

AĞABEY: (sedyeye sarılır) Uğur kardeşim ne oldu sana... Uğur...

AMBULANS GÖREVLİSİ: uğraşmayın... Sizi artık duyamaz

AĞABEY: hayırrrrr....Uğur...Kardeşim...niçin haa...niçin...(ağlar, elifte abisiyle birlikte sedyenin başındadır.anne ve baba geride ağlamaktadırlar. Ağabey birden babasına ve annesine doğru yönelerek, bağırır) Siz niye ağlıyorsunuz? Mutlu olun bu sizin eseriniz...(babasına) bak dağ gibi delikanlı senin yüzünden bu hallere düştü, eserine iyi bak... Sen başımızda olsaydın bunlar olur muydu haa... Sen evine baksaydın bu çocuk buralarda olur muyduuu... hadi bir rakı alda evde içelim karşılıklı... Evden bir boğaz daha eksildi... bir şişe fazla rakı içebileceksin artık... Kutlamalıyız bunu...(annesine) sen niye ağlıyorsun..."kocasıyla tartışmaktan çocuklarına zaman ayırmayan kadın" (daha yüksek) sen niye ağlıyorsun... Bak, iyi bak... Sende bulamadığı sevgiyi nerede aramış iyi bak... Kimlere kanmış iyi bak... hadi şimdide git eve kocanla uğraş... Çünkü artık çocukların yavaş yavaş yok oluyor...(Polis Ercan Ağabeyi kolundan tutar ve sakinleştirmeye çalışır)

POLİS ERCAN: gel..otur biraz...sakin ol

AĞABEY: niye Uğur... abi niye...

POLİS ERCAN: Niyesini sen çok iyi anlattın az önce... Aileden yeterli ilgiyi ve sevgiyi bulamayan çocuklarımız maalesef bu gibi insanların tuzağına düşebiliyorlar... Oysa annelik ve babalık yalnızca maddiyatla ölçülüyor. Çocuklarımızı anlamaya çalışmak, iç dünyalarına girebilmek, mutluluklarını ve mutsuzluklarını paylaşabilmek..."onları adam yerine koyabilmek"...işte gerçek annelik ve babalık budur... Uğur'a yardımcı olmaya çalıştım... Ama başaramadım. Biz polisler belli bir yere kadar etkili olabiliyoruz. Vatandaşın bizimle paylaşmadığı problemlere, delillerle ulaşana kadar her şey çok geç olabiliyor. Oysa güvenlik yalnız polisin işi olmamalı. Çevremizde olup bitenler gün gelip bizim de canımızı yakabilir, şimdi olduğu gibi. (seyirciye doğru yürür ve onlara hitap eder) Suç ve suçlularla mücadele sizlerin desteği bizlere yol gösterecek... Çevrenizde olup bitenlere duyarsız kalmayın. Bu hayat hepimizin... Size dokunmayan yılan gün gelir sizin de canınızı yakabilir...

(son Işık, Müzik)

(oyunun sonunda sahne kararıp barkovizyondan bugüne kadar medyaya yansımış olan ve uyuşturucudan yaşamını yitirenlerin haberleri görüntülü olarak perdeye yansıtılabilir. Slaytın sonunda "Gençlerimiz ölmesin, Umutları sönmessin" gibi bir özlü söz çıkıp görüntü sonlandırılabilir. En son ışıklar yanar ve oyuncular selama çıkarlar)